

I Socialdemokratiet vil vi sygehuse, der ikke er plaget af ventelister, men som giver behandling i verdensklasse. Vi vil også en meget bedre forebyggelsespolitik, end folk oplever i dag. Det er faktisk helt urimeligt, at børn og unge i nogle tilfælde skal vente op imod 48 uger for at komme til en psykiatrisk forundersøgelse, når de har ondt i sindet. Det er simpelt hen for ringe, og det er også uantageligt, som det er nævnt tidligere, at over 100.000 mennesker bliver syge af at komme på sygehuset, bl.a. fordi der ikke bliver gjort ordentligt rent. Derfor har vi afsat midler til bl.a. bedre forebyggelse, en national hygiejneplan og igangsættelse af en behandlingsgaranti for mennesker med psykiske lidelser.

Kl. 11.30

I Socialdemokratiet vil vi et bæredygtigt Danmark, hvor vækst og miljøbeskyttelse hænger sammen. Det er muligt at få en stadig højere levestandard, uden at det går ud over vores fælles miljø. Det er endda muligt at bruge investeringer i miljøet til at skabe arbejdspladser og dermed vækst for det danske samfund. 1990'ernes investeringer er et synligt bevis herpå.

Regeringens passivitet og nedskæringer på energiinvesteringerne i de sidste 5 år er et skamligt eksempel på en uansvarlig politik. Derfor vil vi afsætte midler til miljøinitiativer, og vi vil over 10 år afsætte 5 mia. kr. ekstra til forskning og udvikling af nye teknologier og produkter inden for energieffektivisering og VE-teknologi.

Nu er devisen fra borgerlig side altså, at alt det her er der ikke råd til. I et samfund, hvor det offentlige forbrug i 2006 er på godt 400 mia. kr., og hvor det private forbrug er på knap 800 mia. kr., er det nu, hvis man skal tro VK-partierne, uansvarligt og vil føre os direkte til sammenbruddets rand, når Socialdemokratiet foreslår at bruge knap 3 mia. kr. mere på den offentlige service.

Vi har et statsoverskud på 80 mia. kr. i år og 60 mia. kr. til næste år. Vi foreslår ikke, at statskassen åbnes på vid gab, blot at der bruges knap 3 mia. kr. ekstra på den kommunale service til næste år. Det er der råd til, og vi har stadig mange ledige, 120.000, og mange deltidsbeskæftigede, som gerne vil arbejde mere. Vi har en offentlig sektor, hvor nedslidningen er høj, og hvor mange går tidligt på pension. Der er mennesker nok til, at vi både kan undgå nedslidning og forbedre velfærden.

Der er fremtid i fællesskabet, hvis vi vil. Det kan gå to veje: mere privat eller mere fælles. For os er valget klart, vi vælger velfærden.

Men der er også en fortid i fællesskabet, og for tiden foregår der en løjerlig debat i borgerlige kredse om det at være borgerlig. Det er, som om de borgerlige helst ikke vil være ved, at de er borgerlige, og forvirringen lader til at være total.

Hvis man nu var ung VU'er og skulle på politisk grundkursus og på samme tid forholde sig til udsagn, såsom at borgerne i velfærdssamfundet er reduceret til tæmmede og lydige sociale dyr præget af en ynkelig slavenatur, og til udsagn, såsom at vi for længst har forladt tanken om, at den offentlige sektor begrænser den enkeltes udfoldelse – jeg vil nærmest påstå det modsatte; der er masser af eksempler på, at vi gennem den offentlige sektor skaber mere frihed – ville man så ikke blive lidt forvirret, især fordi der er tale om udsagn fra en og samme mand skrevet og sagt med få års mellemrum?

Hvad skal de stakkels VU'ere og Venstrevælgere dog tænke? Tænk nu, hvis de havde meldt sig ind på det grundlag, at de var overbeviste liberalister. Her er der faktisk nogle, som ærligt talt kan føle sig dårligt behandlet. Og så kan de måske tilmed på kursus 2 blive udsat for en ny borgerlig historiebog, hvor forfatterne hævder, at velfærdssamfundet faktisk er borgerligt, det er slet ikke socialdemokratisk.

Velfærdssamfundet er et socialdemokratisk-radikalt projekt, som er opbygget på trods af Venstre. Partiet Venstre har kæmpet imod velfærdsmodellen fra start til slut med historiske højdepunkter såsom statskuppet tilbage i 1920, hvor Venstre støttede kongens fjernelse af regeringen.

Venstre mente, at socialreformen fra 1933 var udtryk for en demoraliserende understøttelseslovgivning, og Venstre brugte også den tyske besættelse under anden verdenskrig til at rulle den tilbage.

Med indførelsen af folkepensionen i 1956, som Venstre helst havde stemt imod, begyndte Venstre at tale om, at formynderstaten ødelagde samfundet, og så sent som i 1998 førte Venstre i øvrigt valgkamp på, at velfærdsnarkomanien som al anden narkomani er vanedannende.

Kl. 11.35

Så hvad skyldes mon omvendelsen, og er den nu også ægte og reel? Ja, der sker jo det nu og her, at en yngre Venstremand kommer til at overtræde det liberalistiske brøleforbud og stikker en pind i hjulet på omvendelsesprocessen. Men lad os da nu og her konstatere og kvittere for, at den socialdemokratiske samfundsmodel, velfærdssamfundet med reguleret markedsøko-